

3. SZÁMVETÉS

*A délibáb
ígérete
csalogatja
a vágyakat*

*a remények
hídja alatt
csak vánszorog
a türelem*

*a szivárvány
íve alatt
imbolyognak
az álmaink*

*az értelem
íve alatt
orgonapont
a fájdalom*

*az elmúlás
távlatában
az életünk
már csak emlék.*

Szabadka, 1988—1989.

KURUCZ GYULA

Az élet kiszámíthatatlan változatossága — a kör

Dobó István háttal ült a karattyoló televíziónak, elmélyedt gondolataiban, s csak fél füllel hallotta, hogy egy kesztyűgyárnak sikerült tízezer dolláros üzletet kötnie, ez a libatollal és a turizmussal együtt már pótolhatja a begyűrűző kiesések bizonyos százalékát, de azért a lakosságnak magára kell vállalnia a létezése által okozott károk egy részét.

Alkonyodott. Az ötödik emeletről a háztetőkre látott, távolabb a Szabadság-hegy szürke lankáira. A kipattanó rügyek halványzöldje beleveszett a füstködbe, a kémények bodros füstthurkái följebb szürke paplanná terebélyesedtek. Lenn a hatsávós főúton zörgő, pufogó autók kódétől már a következő kereszteződésnél sem vehette ki tisztán a villamosokat.

Ült a kopott, öreg karosszékekben, mellette a pici, kerek asztalon egy üveg Jubileum sör. A pohárban a hab egy pillanat alatt eloszlott. Baloldalt karcsú, kicsi vitrin, jobbján a békebeli heverőcske — a 26 négyzetméteren minden picike, mégsem zsúfolt: egy csontsovány öregasszonynak éppen elég.

A balkonajtót és az ablakot helyenként összeöltögetett, régi csipkefüggöny védte, az ablakpárkányon háromféle kaktusz és egy muskátli, az ajtó előtt feltekert kis szőnyeg a huzat ellen, két rigli a rosszul záró táblákon. A töredezett lakkozású kisszekrényen apró tárgyak: cukortartó, gyertya, egy herendi porcelánrózsa, lapos elemlámpa, tükröcske, a vitrinben ólomkristály,

tányérok tartókra támasztva, hosszú talpú, mélybordó metszett poharak, hiányos kávékészlet, egy ózüst cigarettásdoboz monogrammal, kézzel festett színes csészék, virágkosárkás lány porcelánból, éneklő nippfiú, a lábánál béka, elsárgult ezüsttálca. A falon erdei csendélet, portól szürke tavaszi mező blondellkeretben, és egy szigorú nagymama sötét kontúrja, hófehér konttyal.

A falon és az ajtón át majdnem tisztán kivehető az áruházba rajzó bevásárlóbuszok mellől az internacionalista kiabálás: cseh, lengyel és magyar alkudozás.

Egy zaj nem zavarhatta Dobó Istvánt, a telefoné, mert az nem létezett, s így nem hívhatta fel Enikőt, Nicolettát és a kis Enit. Értük ül itt, bezárva, rabságban, s züllik le egészen a sörivásig.

A házfalak hozzák-viszik a zajt, veszekedés, kiabálás, rádióbögetés, tévé, egy-egy sikoly, visongó kacagás. A nagy hahoták jobbfelől, a szomszéd ház óriási tetőteraszáról jönnek, ott, úgy látszik, mindig buli van. Este a kivilágított teraszon párok dőlnek a korlátnak, kezükben pohár, mindig vidámak, kacagnak, jó elnézni őket. Ha ki-kikukkant, sokszor kicsi balkonján leli a szomszéd Kati nénit, összeszűkül szemmel les, s ha észreveszi őt, kínosan mosolyogva mond valamit. Kati néni már a hetvenet tapossa, apró, törékeny, finom, okos öregasszony, nagynénjének elválaszthatatlan barátnője volt. Férje, a még mindig impozáns Bobby bácsi mindkét „lányt” az ujsa köré tekerte, udvarolt nekik, szórakoztatta őket. Bobby bácsit nem látta az utolsó hetekben. Micsoda elbűvölő pedagógus lehetett Kati néni, hogy rajonghattak érte a gimnazisták — a régi, nagy generáció.

Dobó István kiment a kicsi teraszra, betöltötte azt, mint egy életet egy szerelem, orrába fűrt a bűz, fülébe a zaj. Erről a talpalatnyi helyről szurkot lehetne lötyinteni az ostromlókra, csak a lendületvétnél nehogy ő maga is kirepüljön az üsttel. Visszament a szobába: majd éjjel szellőztet, amikor a törött-zúzott autókát már leállították, s csupán a kamionok brummognak, amikor a nyitott ajtóból a kajla fényben ellegeltetheti szemét a sok száz elhalt építész egytől egyig másféle homlokzatú és tetőkonstrukciójú házán, amitől szép ez a környék, csak egy-egy betonszörny csúfítja el a sok arc együtthatását. Beton, ez az ő büntetése. Mennyi verejték kell hozzá, hogy legalább mérsékelten válják bűnössé a város elcsúfításában.

Ült a kopott karosszékekben, rossz lelkiismerettel kortyolt a savanyú sörből: teljék, teljék az este, közeledjék az elalvás, a fölkelés, rohanhasson a lányaiért, ölelhesse őket, szőke hajbodrak csiklandozzák az arcát, a fülét, a halántékát, Enikőt is magához vonhassa szenvedélyesen, körüllesve, fülébe sűgva, hogy éjjel jön — jön! —, aztán a gyerekek beülnek hátra a Skodába, és irány az iskola. Odabenn munkával gyorsan eltelik a nap, aztán újra a gyerekek hazavitele, köldökcsavaró csók Enikőnek, és megint a várakozás, hogy este tízkor ellopakodhassék a feleségéhez, imádott feleségéhez.

Összerezzen a közeli visításra, felugrott: Kati néni hangja? Állt, hallgatózott; csak nem támadták meg Kati nénit, mostanában már nyugdíjért, pár százasért, egy aranygyűrűért is ölnek öregeket. Jöjjön már valami hang. Jön is, Kati néni rikácsoló üvöltése — mintha támadó lenne a hangsúly —, aztán egy férfikiáltás, kétségkívül odaátról.

Ugrott ki az ajtón, nyomta a csengőt (talán a rendőrséget kellett volna hívni, de nincs telefon, ebbe halt bele a nagynénje is, este lettek rá, kihülve), már az ajtó betörését mérlegelte, amikor nyílt a tábla, a résben Kati néni félrecsúszott parókában, ziláltan:

— Mi az? Ja, te vagy az?

— Baj van?

— Az. Gyere csak! Ez a bűdös kujon, a kurvakergető. Gyere csak, Pista, gyere!

A szobában egy szék felborult, a kisasztalon félrecsúszott a szilvakék bársonyterítő, s a fal mellett, ritkás hajtincseivel ott állt Bobby bácsi, kezében vadásztőr. Kati néni áttolta a túloldalra a parókáját, kopott szoknyájában óriási zihereisztű a szétszakadt cipzár fölött, csípőre tette a kezét:

— Most legalább látod, kivel állsz szemben! Ez a bájgúnár, ez a szoknyapecér, ez az elvéhédhű kecske ide merte tolni a képét egy hét tekergés után! És mert éltem hitvesi jogaimmal, kést vett a kezébe! Így néz ki a mézes-mázos Bobbyka, ez az álnok jószág, a ringyók kedvence! Nézd csak meg jól, Pista! Egy hétre eltűnik, űzi magát, aztán csodálkozik, ha lekenek neki egy-két taslit!

— Te mit keresel itt?! — kurrogott Bobby bácsi.

— Azt hittem, betörő! Már megyek is, elnézést!

— Nem méész! Ideje, hogy leleplezzem, hogy megtudd, a belügyes házban volt a ribancoknál!

— Ugyan már, Katikám, miféle belügyes ház, miféle nők! Leutaztam az unokaöcsémékhez Egerbe, hiszen mondtam neked, hívtalak is telefonon!

— Hahh! A sarokról! Láttalak éjjel a teraszon üzekedni! Kis, fiatal lotyókkal ocsmánykods, a feleséged orra előtt! Még hazudsz is! Hazudsz!

Az asszony hirtelen odaugrott a nagy, zilált férfihez, és lábujjhegyre emelkedve óriási pofont kent le neki. Bobby bácsi felemelte, szorította, aztán a parkettbe vágta a törte, hogy csak úgy rezgett, és éktelen káromkodással kihorant a lakásból.

Kati néni egy szempillantás alatt összezsugorodott, arca elé kapta a kezét:

— Istenem, elment, elment! Mikor látom újra! Hová lesz, mi lesz veled nélkülem! Mi lesz veled nélküle!

A megroppant, pici asszony mozdulatlanul a félhomály közepén. Hallgat. Dobó egyik lábfeje után a másikban pattogtatta az ízületeket, pillantása körbefutott a mindent elborító rendetlenségen: újságok, törülköző, tálcán mosatlan, bevetetlen ág, hálóing, fürdőköpeny, fésű, tükör, cipők, pulóver a földön — régen itt minden ragyogott.

Egyszerre ellődült Kati néni, gyorsan, némán összerázta az ágyat, egyesre püfölte a pokrócot, kiürített két széket:

— Ül csak le, Pista.

Dobó kihúzta a fegyvert a padlóból, és leült. Az elcsúszott paróka alól zilált, mosatlan ősz tincsek lógtak ki, fűge, könnyes, kicsi barna szemek, karcú, kecses orr, a finom ívű, kecses arcot ráncok szabdalták.

— Látod fiam, ilyen az élet. Jókor jöttél, hogy lásd... Ezt az embert huszonöt éve mentettem meg a zülléstől. Hozzámentem, mert olyan elbűvölő volt, és olyan szép... Úgy gondoltam — dehogyis gondolkoztam én akkor! —, hogy ha gyerekeim nincs, hát legalább órá tegyem fel az életemet. Nem érdekelt, hogy tíz évvel fiatalabb, hogy elkényeztetett úri fiú, akit a nők tartottak ki, aki a kerület minden fehérmájú tyúkját „ismerte” kívülről, bévülről. Hízelt nekem, hogy irigyen lesnek a fiatal kurvák, hogy ránk köszönnek minden csehóból, étteremből. Bobby intelligens volt, hiszen jó családból jött, csak a jelleme volt gyenge. Mérföldetlenül büszke voltam a mi boldog házasságunkra, s ő is megérezte, hogy mi a hozzá méltó, mi az igazi. A társasá-

gom ellenkezés nélkül befogadta, hiszen olyan elbűvölő tud lenni! Azt hittem, hogy minden rendben, mindent megcsontosít az idő, elfeledi a kis súrlódásokat, az apró kitöréseket — amiket szigorúan megtoroltam. Elképzelttem, hogy ennek az embernek itthagynom a szép kétszobás lakásomat, a baráti körömet a bridzspartikkal, a teákkal, a rósejbnis pezsgőkkel, hiszen nekem nincs olyan sok hátra. És akkor egyszer megint csak eltűnik. Igen keményen pofoztam, de ki gondolta volna, hogy megbántódik, hiszen ő is visszaütött egyszer... Nem hittem már, hogy kell még valakinek, hiszen hatvankét éves, vesebajos, a prosztatáját is operálni kell... Igaz, ha megfürdik, ha felöltözik, megborotválkozik, még mindig olyan fess, mint egy filmszínész...

— És ha tényleg az unokaöccséhez ment?

— Á! Ha ő kimozdul, csak a nők!

Kati néni elhallgatott, megint a kezébe temette az arcát:

— Istenem! — aztán gyorsan fölegyenesedett.

— Hát fiam, nem is tudom, hogy átkozzalak vagy áldjalak a betörésedért. Ezt a tört azért vidd magaddal, nehogy még egyszer rám emelje a drága, és felingereljen... Biztosan visszajön, mit is kezdhetne azokkal... Csakis én kellekhet neki, a mi életünk, a mi szép életünk! Menj is, Pista, ne leljen itt, ne zavarja semmi. Szervusz — tolta ki a folyosóra.

Az ajtó mögül még hallotta Kati néni feltörő zokogását.

Kezében a törrel bement a kicsi lakásba. A kis Enikőnek itt kell majd kezdenie az életét, bár az még hat—nyolc év, annyi idő alatt talán lesz telefon, minden este felhívhatja kicsi — nagy — lányát, akkorára újra összeházasodhat a feleségével.

Az asztalon ott virított a fehér papírlap, a tiltakozás: ezúttal baráti, szomszédos országban történt atrocitások ellen. Megkapta örök aláíró barátaitól, akik becsülték őt, és mindent aláírtak vele, amit néha, nyomós okokra hivatkozva még maguk sem írtak alá. Haragos Enikője kifejezetten megtiltotta neki: elkaphatják, legalább pár hónapig tartózkodjon a „hözöngéstől”, amíg a nevére kerül a lakás. „Hözöngés” — mintha nem tiszta lelkiismerete és igazságérzete miatt jegyzett volna mindent a nevével. Enikője felfogása a világról. A két kicsi is ezt látja: megvesztegetéssel szerzett, olcsó anyagok elosztása, begyűjtése, tovább sötét butikosoknak, hamis számlákkal, ebből származik a pénz, a piszkos pénz, s ő hiába dolgozik eszeveszetten, Enikőé közelébe sem jut a jövedelme. Legalább a saját erkölcsi alapja, az maradjon meg, utolsó mentsége, tisztessége, legalább feddhetetlennek lássák őt a gyerekek.

Táskájába kotort, kirántotta a tollát, és foglalkozását, (új) címét feltüntetve, remegő ujjakkal aláírta a tiltakozást.

Bárcsak hazarohanhatna Enikőihez, Nicolettához! Ügyvéd barátjuk, Csabadi Csaba szigorúan megtiltotta: minden este zaj, tévé, köszönni a lakóknak, a házmesternek, hetenként csak három éjszaka szökhet haza, különben nincs lakás. „Ebben a hiénák lakta országban csak így maradatsz talpon”, mondta neki Csaba, mikor eltette a százezer forintot valamelyik tanácsi keselyű megvesztegetésére, és elfogadta az ügyintézésért a harmincezetret. „Sok kiadásom lesz ebből, de valami kisebbet elintézek nektek ingyen. Sajnos, ez a tarifa öregem, sajnálom. Nekem is kell a dohány, a nagyobbik gyereknek építkeznek.” Beültek Csaba Volkswagen Golfjába, és a barátja hazavitte: akkor, utoljára még „haza”. Csaba a halk, gyors kocsiban egy ügyészről beszélt („idáig jutott az ország”), aki másodállásban az általa kivizsgált ügyek vád-

lottjainak ad tanácsokat. „A szemét” tíz éve nem bukik le, s most már nem is fog, olyan kiválóak a kapcsolatai. Ezüst színű Renault-val jár, csupa elektronika, fedélzeti computer, kék plüssszőnyeg, „antiblokkszisztém” is van benne.

A piros égálgat elmaszátolta az összeálló köd. Dobó István kortyolt a sörből, és bámulta a pasztell színjátékot. Szüntelenül vijjogtak a szirénák odalenn, mintha csupa tüzeset, baleset, betörés és infarktus lenne a város. Megszokta már, ám ilyen magasról, az ötödik emeletről eddig nem élte át ilyen töményen.

Hirtelen légszomja támadt a picike szobában, nagynénje ódon tárgyai között, felrántotta az ajtót, és kiállt a balkonra. Éles, de még tavaszias volt a levegő, az üzleti buszok eltűntek, megint két sávban lehetett közlekedni. A jobb oldali ház tetőteraszán még nem gyújtották fel a lámpákat („belügyes ház? mi az”), egy pár sötét kontúrja rajzolódott ki, a korlátra könyökölve beszélgettek. Dobót szíven ütötte a férfi kézmozdulata: nagyon mélyről ismerős, honnan, honnan!? A pár fölegyenesedett, és eltűnt. A férfi utolsó kacagása és fejvetése még egyszer beleszűrt: valami szépet, valami édeset jelzett, valami régit, maradéktalanul boldogot.

Előrehajolt, hogy kezébe támassza a fejét, de elhibázta a vékony vas-korlátot, rázuhant, belehasított a félelem, hogy kiesik. Visszahátrált, az ajtó elé húzta a karosszékét, és kibámult a kékesvörös égboltra. Egy perc habozás nélkül jött az emlék: persze, a gimnázium, a kollégium, és persze: Denghő Péter, az örökké elegáns Denghő. Az az alak a teraszon nyilván nem ő, de a mozdulat, a hanyag csapás a levegőbe, kicsikét eltartott fejjel, az a mit-nekem-elegancia, amiben Péter verhetetlen volt. Mindent bagatellizáló kacagásai: hirtelen megfeszítette picit előrehajló felső testét, aztán begyakorlottan hátralendült, és a levegőbe csapott. Péter mindenkit lenyűgözött. Ha nem is szerette annyira, mint Palit vagy Lalit, ő sem tudta kivonni magát a hatása alól. Péternek aszimmetrikus volt az arca: ajka közepétől orrsövénye balra tartott, s valamiképpen még a szemöldökét is sikerült félreráncolnia. Így örökké csiklandós lett az arckifejezése: egy kicsi gúny, egy kicsi játék. Sem alacsony, sem magas nem volt, túl izmos és nyurga sem, a bőre kreol, a haja hullámos barna, félre fésült (amikor ők még kakastaréjt szoringattak kiskendővel éjjelente a fejükre), egy tincse mindig elszabadult, kajla-kandi arcát hangsúlyozta. Péter volt az egyetlen, aki fölül bő szárú nadrágot viselt, csak lenn csöveset, sárga boxbőr cipőjében valami egészen egyéni lábvetéssel járt. Közepes termetét úgy tette csalóssá, hogy előredugta csipejét, hátát begörbítette, mint az igen magas emberek, így érezte, hogy nagyobb is lehetne, ha akarná. Péter a szürkés-kék szemével, mit-nekem-kacagásaival, állandóan kész vicceivel, hecceivel. Választott KISZ-vezető volt, de a mozgalmat is megmosolyogta. Régi katonatiszt papája néha megjelent skatulyából kihúzva, vékony bajszosan, szép mamájával a karján, rezerváltan beszélt a tanárokkal, és fogadta a fiúk tiszteletteljes köszönését. Valami módon nem bántották a múltjáért, akkor is vezető beosztásban volt.

Péter a törvívók irigyelt csoportjához tartozott, nem az elsők közé, de mindig biztos helyen a gimnázium csapatában. Néha sikerült neki valahogy elszermányolni Kari bácsitól a szerelést: hófehér cipőben, térdharisnyában, fehér plasztronban, hóna alatt sisakkal sétált át a kisváros főterén, a parkon, meg-megállt beszélgetni. Nem voltak ellenségei, körülötte minden elsimult, elrendeződött, Péter sohasem verekedett, mint a pukkcancok és a kockafejűek, akik komolyan vették a dolgokat, s öltre mentek értük. Péter előtt igazán

minden út nyitva állt, mégsem tört az ünnepelt lányok kegyeire. Mindig jó családból való, kedves és kellemes, de nem föltűnő párt választott, azoknál biztosra mehetett és ment is. Torday Kati, Remsey Aliz, Tassy Baba — hogy hasonlítottak! És milyen boldogok lehettek, ha Péter végigsétált velük a főutcán.

— Péter! — ugrott fel Dobó. — Péter, az ő főnöke! Ezt a belső hasonlóságot! Kenéki Péter!

Péter magasabb volt Péternél, sokkal izmosabb, atléta alkatú. Öneki csak buszsofőr a papája, ő kosarazott és röplabdázott, a kacajai erőltetettek, tola-kodóbbak, vihogva nyomul beszélgető társai felé, néha méterekkel hátra-szorítja, önörömében néha a másik lábára is rálép, felnyerit: „Bocsánat, adj csak egy cigarettát!” Igen, Péter is ilyen elbűvölő, mindenkivel kedves, igyekvő, önmagával vidáman eltelt, nem kínozzák kételyek. A jó nőktől épp-úgy fél, és kicsit spiccesen (hiszen ittasan nem mert volna szigorú felesége elé kerülni), elő-előhúz egy fényképet: „Ezt nézd meg, öregem, ilyen csajom volt legénykoromban! Ezt a bombát!” Ő engedelmesen bólogatott a tészta-s képű, nagy mellű hölgyekre, „Igen, igen”, bár neki túl debellák, túl tramplik, de ettől Péter még igazán aranyos fickó. Tőle elsőként tudtak meg mindent a pártvezetőség titkos üléseiről, ami a tervezőintézet jövőjét illeti, Péter jól képviselte őket, a fizetéseket is úgy osztotta, hogy hajszálnyi különbség ne legyen; bizonyára mindent előre egyeztetett meghitt, négy szemközti beszélgetéseken. De mindenekelőtt gondoskodott róla, hogy jökedvű legyen az osztály: havonta a bulik, dőltek Péter bohóckodásától, egyszer egyikükhöz, más-szor másikukhoz vonultak gondoskodó irányítása mellett, fel sem tűnt, hogy haza sohasem vitte őket. Enikő vette észre, hogy Péter nagyon szívesen fogad el meghívásokat (olyankor mindig hazatelefonál, hitelesíti: hol van), épp ott-létekor futott be hozzájuk Éva.

— Dengő Éva, na tessék! — csapott a szék karfájára Dobó —, a kör be-zárult!

Bezárta a balkonajtót, mert fázott. Dengő Éva („h” nélkül), Enikő ba-rátnője a slágerénekelgetésben vetette meg a lábát.

Évával ő sohasem vergődött zöld ágra. Már csak azért sem, mert nem értette; mi tetszik rajta a férfiaknak. Formás sonkái izmosak, dundi feneke még nem kövér, kicsi melle megáll, de nem szerette jellegtelen, darabos arcá-ban azokat az apró disznószemeket, tartott tőle, sohasem tudta: mire számí-tat. Ugyanakkor havernak Éva aranyos volt: nagylelkű, odaadó — volt mi-ből, hiszen valami zseniális érzékkel préselte ki az összes gazdag maszekot, aki körülötte legyeskedett az éjszakában, kocsit, lakást, játéküzletet „szórtak a lába elé”, de Éva megbecsülését egyik sem, még így sem vívhatta ki. Min-den mértéken fölül szerette és tisztelte viszont „egyszerű melós” olvasztár apját, fényképe mindig vele volt: „az egyetlen tiszta ember”. Így ingadozott az erkölcsi kétely és az Enikő diktálta barátság között, Éva önkéntelen gesz-tusaitól sokszor megérintve, de ügyei miatt el is borzadva. Péter azonnal rá-bukott, rázuhant Évára. (Éva kokettált vele — csak nem Enikő buzdítására?) Egy ideig volt hírük néhány randiról, aztán semmi, s Péter hamarosan biz-tosította: hülyéskedés volt az egész, haverkodás, van neki felesége, családja, imádja őket. Megint nagyokat kacagtak a folyosón, Péter ritkuló szőke haját keresztbe fésülte kopaszkaín, s ha előrevágódott a nevetéstől (lám, ő előre!), gyorsan visszasimította, igazgatta a hosszú tincseket. Péternek nem volt kajla az arca, mint Péteré, kék szemében mindig felajzottság ült, fantasztikus je-

lentéseket írt az osztály eredményes munkájáról, és inkább másokat (sokszor öt) ültetett le el nem készült tervekhez, minthogy az örök panaszosokat és sértetteket bántsa meg noszogatóásával.

Dobó István az órájára pillantott — hát ilyen fantasztikus az élet — mindjárt kilenc! Bármekkora is a tilalom, ma eleget látták, hallották, elsőkik a feleségéhez, és ha a fene fenét eszik is, megöleli.

Dobó István a karosszékben ült, és a hónalját dörzsölgette, hogy el-mázolja ingén a kicsapó verejtéket. Mellette, a pici asztalon egy üveg sör. Megint nem olvas. Legalább szakirodalmat, ha már otthoni rajzasztalához nem juthat el. Sör, üvegből, akár az alkoholisták. Egy üvegből hamar lesz kettő, aztán tovább a lejtőn. Nem volt már biztos benne, hogy megéri-e ez az „üzlet”, bár tudta, hogy más módon, ilyen „simán” nem szerezhet garzon-lakást valamelyik gyerekeknek. Szegény, apró nagynénjével eltartási szerződésre kényszerítették szerettei. A kicsi öregasszonyt immár nem pusztán szeretetből látták el, segítették, mint annak előtte. „El ne vesszen a lakás” (hogy „vész el” egy lakás, ha arra utaltak laknak benne?), s nagynénje megértvén a csíziót, alig könnyes szemmel, mosolyogva egyezett bele a „stiklibe”, a saját halálával való ügyeskedésbe. Hiába mondta ő, hogy „10—15 évig is éljen még mindannyiunk örömére Ella néni”.

Dobó István négylépésenként fordulva föl-le rohangált a lakásban, nagyokat dobantott, ahogy Csaba parancsolta. Persze, ha feladja ezt a tisztátalan játékot, senkinek sem segít, csak a gyerekeivel tol ki, elvesztik a megvesztegetés összegét (egy vagyont!), Csaba tiszteletdíját (egy vagyont!). Hiába vált el, bulisták kezére jut a garzon, másik csúszópénzért, másik csúszómászópénzért. Nem lett volna szabad *belemászni* ebbe a fertőbe, hiszen mennyire igyekezett becsületes maradni, kiállni minden jó ügy mellett. Többet kell foglalkoznia a gyerekekkel, ellensúlyozni a látottakat, legalább a tisztesség igényét égesse beléjük, legalább azt, hogy a papa sohasem habozik vásárra vinni a bőrét, ha azt követeli a haza, a becsület.

Elnyújtott üvöltés akasztotta meg a rohangálásban, rögtön utána Kati néni síkoltása. A kulcsot — ki ne zárja magát! — zsebre tette, rohant ki a lépcsőházba, nekidőlt a csengőnek. Egész testsúlyával nyomta, hogy megakadályozzon valami jóvátételent. Végre lépések közeledtek, nyílt a kisablak, Kati néni elcsúszott parókában:

— Gyere csak, fiam, gyere, segíts, itt ez a kurvapeccér.

Benyomultak a szobába, s még körül sem nézhetett, amikor Kati néni lendületből pofon vágta Bobby bácsit, hogy a kopaszkjára fésült hajtincsek átrepültek a túlsó oldalra.

— Ki hívott ide, te fattyú, te senkiházi! — ordított Bobby bácsi.

— Nézd csak végig, fiam, hogy kapja meg, ami neki jár! Pedig esküszöm az élő istenre, nem szívesen verem! Megint a tyúkajdnál voltál a belügyes házban, kilestelek a balkonról, hallottam a viháncolásodat!

— Az istennyilát láttál! Palkó Sanyiékhoz menekültem, mert nem bírom már a rettenetes féltékenységedet, a be nem álló szádát! Nem bírom!!

— Én kapartalak ki a koszból, én csináltam belőled tisztességes polgárt, hát azt tűrsz, amit én mondok! Nézd meg fiam, hogy néz ki! Akár egy strichelő, egy kocsmatöltelék!

— Te azt nézd fiam, hogy hogy tűnsz el a lakásomból!

— Csak segíteni akartam...

— Tudod mit akarj, te hervadt farkú? Akard a feleségedet, hogy ne ke-

féljék hódtra, míg itt gunnyasztasz ebben a lyukban! Különben még harmadik szőke lányod is lesz! — tajtékzott Bobby bácsi.

Dobó Istvánban felzubogott a vér. Teste teljes súlyával, mellkasát tele szívva, hátrafesztett karral nekifújtatott Bobby bácsinak, hogy az egy székbe nyekkent. Dobó zihálva fölémagasodott. Bobby bácsi hirtelen lábélén rúgta, s ahogy a fájdalomtól előregörnyedt, ököllel oldalba vágta. Nekiesett a kisasztalnak. Kapaszkodó marka egy ólomkristály hamutartót ragadott meg, s felemelkedtében már ütött is vele. Bobby bácsi arcát előntötte a vér, lehanyatlott. Kati néni sikoltva vetette rá magát, ölelte, csókolta: „Drágám! Drágaságom! Életem egyetlen szerelme!” Aztán hirtelen feltápáskodott:

— Te pedig, te garázda, te gyilkos, most megvárod a rendőrséget!

Miközben Kati néni tárcsázott, Bobby bácsi vérzett, és jajgatva kaparta ki szájából a törött protézisét. Dobó elhülten ismételtette:

— Én, garázda? Én?

Denghő Péter még elegánsabb volt, mint annak idején. Hibátlan alpakka ruhája ugyanolyan szabású, boxbőr cipőjén megroggyan az anyag, divatosan két számmal nagyobb balonkabátján piros nyaksál lengett, kajla arcán nem öregedett meg a mosoly, csak kicsit merevebb lett. Karon fogta Dobót, és lefelé mentek a Markó utca 25-ös épület lépcsőjén:

— Ennyit tehettem érted, édes öregem. Kihozlak, szabadlábbon védekezhetsz, de ezt meg nem úszod. Az öreglány megbolondult, most ketten állítják, hogy betörtél a lakásba, provokáltál, és először ütöttél. Sajnos, nyolc napon túl gyógyul a hamutartód. (Haha!) Azonkívül a fiúk most komolyan zabosak rád. A kekeckedések, az aláírások miatt, különösen a legutóbbiért. Ragaszkodnak egy rendes felfüggesztetthez. Sajnos, én államügyészként többet nem tehetek. Na gyere, hazaviszlek. Fel a fejjel!

A parkoló kocsik között Péter egy ezüst színű autósodához ment, kinyitotta, és betessékelte Dobót a kék plüssülésre. Megnyomott néhány gombot, hátul kibújt az antenna, hátraacsúszott a tető és egy kis képernyőn számok tűntek föl.

— Miféle kocsik ez?

— Renault 21. Figyelj csak, Pistám: a feleséged említette azt a lakásbulit, amiben épp utazol. Nagyon fontos, hogy a fiúk most ne lássanak ott-hon, legalább a tárgyalásig, mert akkor azt is a nyakadba húzatják velem. Odaviszlek a garzonodhoz, jól ismerem a környéket. Tehát feltűnés nélkül élni, és nyelj le mindent az öregasszonytól. Ha egyébként tuttira akarsz menni a lakással, ajánlok egy nagyon ügyes, diszkrét ügyvédet, Csabadi Csabát.

— Ismered?

— Hogyne, kiváló cimborám, minden szerdán együtt bridzselünk.

— Ő intézi az ügyet.

— Jó kezekben vagy.

Péter a tetőteraszos ház előtt állt meg. Dobó megszorította a kezét, köszönte a segítségét, aztán elindult a kapu felé. A sötétben egy pár csókolózott szenvedélyesen, s Dobó meg mert volna esküdni rá, hogy Kenéki Péter és Dengő Éva tartják átölelve egymást.